

under den. Det har forresten undret mig Noget at høre, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Kimeftad) egentlig var imod den Bestemmelse, som findes i § 14. Da han udtalte sig om dette Spørgsmaal og kom til at berøre § 37, fik jeg strax det Indtryk, at § 37 var den mørke Baggrund, der var Skyld i, at det ærede Medlem havde faa store Betæneligheder ved Bestemmelserne i § 14. Jeg tænkte ved mig selv: hvilken sorgelig Tilbagegang i Høires Rækker. Det vil jo erindres af os ældre Medlemmer, at i 1871 den 21de November kappedes to Medlemmer her fra Høires Side om at indbringe et Forslag om Udvidelse af Valgretten til Børgerrepræsentationen her i Kjøbenhavn; det vil erindres, at der paa et og samme Tidspunkt, paa en og samme Dag, blev af de daværende Medlemmer for Kjøbenhavns Amtss 2den Valgfreds (C. W. Kimeftad) og Børnholms 1ste Valgfreds (Koføed) anmeldt to Forslag om samme Gjenstand. De undskyldte sig med, at den Æne ikke havde vidst noget om den Andens Forslag — det gjør iøvrigt Intet til Sagen — vist er det, at Høire dengang var meget interesseret i at faae Valgretten udvidet. Jeg vil nu ikke sige, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds er bleven reaktionær, thi jeg tror, at det er uberettiget lige overfor det ærede Medlem, men jeg tror nok, at han er bleven temmelig konservativ. Forslaget gif dengang glat igjennem ved 2den Behandling, hele Høire stemte derfor med Undtagelse af et Par Medlemmer, der undlode at stemme, af hvilke den ene var Minister, den anden en større Godseier, hvem jeg gjerne kan nævne, da han ikke længere er Medlem af Thinget, nemlig Holstein-Holsteinborg. Der var nogle enkelte fra Venstres Side, der stemte imod, men det var ikke, fordi de havde Noget imod selve Forslaget om Udvidelsen af Valgretten, men fordi der fra Venstres Side var indbragt Forslag, som Høire ikke vilde behandle. Det tør jeg imidlertid sige er rigtigt, at der dengang var en vis Sympathi for Udvidelsen af Valgretten til Børgerrepræsentationen her i Kjøbenhavn. Nu synes det, som om man gaar tilbage med Hensyn til Liberaliteten her i Kjøbenhavn, og det er faa meget mærkeligere, som man jo ser, at Liberalismen ellers strider stærkere og stærkere frem; det synes, som om man, da man ikke vil følge med Strømmen, faa vil gjøre faa meget som muligt, for at holde de Smaa udenfor Kommunen, for at de, der høre til de Urolige, kunne blive faa faa som mulig. Dette med Hensyn til det ærede Medlem. Hvad Hartfornets Fastslaaen angaar, er jeg noget betænkelig om Maaden, hvorpaa dette efter

Forslaget skal ske, og jeg tror, at det ærede Medlem for Holbøet Amtss 3die Valgfreds (Tauber) har nogen Ret i, at det er meget tvivlsomt, om man paa rigtig Maade har løst Opgaven her. Sagen er nemlig den, at Hartfornsskatten er bleven meget ulige i de senere Aar, nemlig i de 14 Aar, som er nævnt. For den Tid var den bet ulige, men ikke faa ulige, som den er bleven i dette Tidrum. Jeg tror nok, at man vilde kunne mildne paa dette Forhold, gjøre det baade billigere og retfærdigere, hvis man tog et længere Aaremaal, dersom man f. Ex. tog 24 Aar med Udadelelse af de 2 høieste og de 2 laveste. Jeg tror, at det med de Modifikationer, der ere bestemte i Paragrafen, vilde være heldigere og retfærdigere, og jeg antager, at man derved vilde komme til en noget retfærdigere Kommunebestatning. Jeg skal derfor henstille til de ærede Forslagsstillere, om de ikke skulde finde sig foranledigede til at sætte 24 Aar med Udadelelse af de 2 høieste og de 2 laveste, for deraf at udfinde det Gjennemsnitsbeløb, som skulde være Normen for en Fastslaaen af Hartfornsskatten, selvfølgelig med de Modifikationer, som Forslaget selv tilstaar, S det jeg altsaa har udtalt dette, vil man se, at jeg ikke er nogen principiel Modstander af Forslaget, skjøndt der ganske vist er enkelte Punkter, som jeg kunde ønske ændrede, men der er ikke noget Principspørgsmaal, som jeg er imod; tværtimod, jeg ønsker, at Forslaget maa nyde Fremme, og jeg kunde ønske, at det særlig maatte blive modtaget med Bøllivie øvre i det andet Thing, thi den høitærede Indenrigsministers Udtalelser tiltalte mig ikke meget. Jeg kan ikke negte, at, naar Regjeringen betragter denne Stagnation, det, at man ikke kan faae gennemført Noget her i Thinget, som en Feil, skal Regjeringen ikke gjøre sig skyldig i den samme Feil og sige: Vilde S ikke gjøre Noget ved Regjeringens Forslag, faa vil Regjeringen heller ikke gjøre Noget for Eder. Det er efter min Mening en stor Feil fra Regjeringens Side, thi Regjeringen skal være hævet over den Slags Størpøllitik. Erkjender Regjeringen, at Forslaget er sundt og rigtigt, skal den tilsige sin Medvirkning til dets videre Gjennemførelse, og anerkjender den ikke, at Forslaget i Principet er rigtigt, faa bør den alligevel gaa ind paa en saglig Forhandling. Den nuværende Indenrigsminister ønskede ikke at gaa ind paa Realiteten, og det maa jeg beklage efter det Syn, jeg har paa Forholdene. Jeg holder ikke meget af Størpøllitik, og jeg beklager fra mit Synspunkt, at Regjeringen har negtet sin Medvirkning til en saglig Forhandling, men vil staa afventende og se, hvorledes